

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Teresa Kołeczko - Waclawik

Sędzia SO Barbara Braziewicz (spr.)

Sędzia SR (del.) Anna Hajda

Protokolant Kornelia Dziambor

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 marca 2014 r. w Gliwicach

sprawy z powództwa M. K. (K.)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 18 lipca 2013 r., sygn. akt I C 841/12

**1 oddala apelację;**

**2 zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.200 zł (tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

SSR (del.) Anna Hajda SSO Teresa Kołeczko - Waclawik SSO Barbara Braziewicz

## UZASADNIENIE

Powód M. K. żądał zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 29 088,68 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 13 sierpnia 2011r. oraz zasądzenia kosztów procesu wg norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że zawarł z pozwanym umowę ubezpieczenia mieszkań i budynków mieszkalnych (...). Przedmiotem ubezpieczenia był lokal mieszkalny powoda znajdujący się przy ul. (...) w G.. W dniu 10 października 2010r. doszło do zalania przedmiotowego mieszkania. W wyniku związanych z tym zniszczeń, po stronie powoda powstała szkoda wynosząca 29 088,68 zł. Ubezpieczyciel odmówił wypłaty odszkodowania powołując się na uwzględnioną w Ogólnych Warunkach Umowy okoliczność wyłączającą odpowiedzialność z tytuł przedmiotowej umowy, tj. prowadzenie w lokalu działalności gospodarczej.

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. w W. zażądało oddalenia powództwa w całości i zasądzenia kosztów postępowania wg norm przepisanych. Pozwana nie uznała swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia zarówno co do zasady jak i co do wysokości. Powołując się na § 6 ust. 1 pkt 5 Ogólnych Warunków Umowy, fakt prowadzenia w przedmiotowym lokalu działalności gospodarczej. Nadto pozwana wskazała, że kwestionując wysokość szkody, wnosi o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność wysokości szkody powstałej w wyniku zdarzenia z dnia 10 października r.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 18 lipca 2013 r. Sąd Rejonowy w Gliwicach w sprawie z powództwa M. K. (K.) przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. w punkcie 1 zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 16.546,56 zł z ustawowymi

odsetkami od dnia 19 lipca 2012r.; w punkcie 2 w pozostałym zakresie oddalił powództwo; w punkcie 3 wzajemnie zniósł między stronami koszty procesu; w punkcie 4 nakazał pobrać od powoda z zasądzonego roszczenia kwotę 338,40 zł oraz od pozwanej kwotę 430,68 zł na rzecz Skarbu Państwa tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Rozstrzygnięcie to Sąd Rejonowy podjął po ustaleniu, że powód M. K. zawarł w dniu 20 maja 2010r. umowę najmu należącego do niego lokalu położonego w G. przy ulicy (...), na mocy której jego brat – P. K. najmował od niego przedmiotowy lokal z przeznaczeniem na cele mieszkalne. W lokalu tym, najemca mieszkał stale do dnia 10 października 2010r., po tej dacie rzadziej bywał w mieszkaniu, sporadycznie w nim nocując. P. K. prowadził działalność związaną ze sprzedażą suplementów diety – w przedmiotowym lokalu składował towar przeznaczony na sprzedaż, a także związane z nim materiały promocyjne. M. K. zawarł z pozwaną umowę ubezpieczenia przedmiotowego lokalu od pożaru i innych zdarzeń losowych na okres od 13.02.2010r. do dnia 10.02.2011r. W dniu 10 października 2010r., z uwagi na zły stan techniczny dachu, doszło do zalania przedmiotowego lokalu. Najemca kilka dni po zdarzeniu telefonicznie poinformował powoda o zaistniałej sytuacji, twierdząc jednocześnie, że interwencja powoda nie jest konieczna. W dniu 11 lipca 2011r. powód udał się do przedmiotowego mieszkania, stwierdzając, iż uległo ono znacznemu zniszczeniu. W dniu 13 lipca 2011r. powód zgłosił pozwanemu przedmiotową szkodę, ponadto zlecił przeprowadzenie kosztorysu remontu mieszkania, zgodnie z którym szkoda powstała w wyniku zalania mieszkania wynosi 29 088,68 zł. Pozwana odmówiła wypłaty odszkodowania powołując się na § 6 ust. 1 pkt 5 Ogólnych Warunków Umowy, zgodnie z którym umową ubezpieczenia nie są objęte: budynki, lokale mieszkalne w całości przeznaczone na działalności handlową, usługową, produkcyjną. Dokumentacja zdjęciowa wskazywała zaś na fakt, iż w lokalu tym prowadzona była działalność magazynowa. W przedmiotowym lokalu w dniu zdarzenia nie był zarejestrowany fakt prowadzenia jakiegokolwiek działalności gospodarczej. Koszt remontu mieszkania związanego z zalaniem z dnia 10 października 2010r. wynosił 16 546,56 zł.

Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny oparł się na zgodnych twierdzeniach stron w zakresie zawarcia przez strony umowy ubezpieczenia przedmiotowego lokalu oraz zaistnienia w nim szkody w związku z zalaniem z dnia 10 października 2010r. Okoliczność zamieszkiwania najemcy – P. K. w przedmiotowym lokalu, a także korzystania przez niego z mieszkania w celu faktycznie prowadzonej działalności gospodarczej Sąd ustalił w oparciu o zgodne zeznania powoda i świadków P. K. i D. C., a także w oparciu o przedłożoną dokumentację fotograficzną. W zakresie kwestionowanej wysokości szkody powstałej w mieszkaniu, Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego, która została sporządzona w sposób rzetelny i fachowy, po kompleksowej analizie całości dokumentacji. Zdaniem Sądu najlepiej odzwierciedla ona wartość szkody w przedmiotowym lokalu. Rzetelność i fachowość opinii biegłego nie budziła wątpliwości Sądu. Sąd oddalił wniosek dowodowy strony pozwanej, która domagała się przeprowadzenia uzupełniającego dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia, czy pozostawianie mieszkania przez długi czas po zalaniu, aż do czasu zgłoszenia szkody, mogło się przyczynić do powiększenia uszkodzeń. Wskazać bowiem należy, iż powszechnie znanym jest fakt, iż pozostawienie zalanego mieszkania na dłuższy okres bez przeprowadzenia jakichkolwiek prac remontowych bądź zabezpieczających przyczynić się musi do powiększenia powstałych zniszczeń. Istotnym pozostawała okoliczność w jakim stopniu lub zakresie brak prac remontowych i wpływ czasu ewentualnie przyczyniły się do zwiększenia szkody. W tym kierunku jednakże wniosek dowodowy pozwanego z uzupełniającej opinii biegłego nie zmierzał. Ponieważ dowód z opinii biegłego przeprowadzony może być wyłącznie, gdy konieczne jest uzyskanie wiadomości specjalnych, w niniejszych okolicznościach tak sprecyzowany wniosek dowodowy pozwanej należało oddalić. Ponadto Sąd pominął dowód z dokumentu zatytułowanego jako „Fotografia na całej stronie”, a stanowiący protokół oględzin lokalu. Pełnomocnik pozwanej na rozprawie w dniu 24 września 2012r. został zobowiązany do złożenia tego dowodu w formie poświadczonego za zgodność z oryginałem dokumentu, wraz z odpisem dla strony przeciwnej pod rygorem pominięcia tego dowodu. Strona pozwana nie uczyniła zadość zobowiązaniu sądu. Wypełnienia tego zobowiązania nie stanowiło również późniejsze przedłożenie wydruku z akt szkodowych, które zostały przesłane do sądu w formie niepoświadczonych za zgodność z oryginałem, bez odpisu dla strony przeciwnej. Sąd oddalił także wniosek pozwanej o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego. Strona pozwana kwestionowała wysokość wyliczonej przez biegłego szkody, powołując się na fakt, iż zgodnie z § 32 Ogólnych Warunków Umowy przy wyliczaniu wysokości odszkodowania, ubezpieczyciel uwzględni stopień zużycia technicznego, według zawartego w OWU przelicznika. Ze względu na fakt, iż strona pozwana przedłożyła

jedynie wyciąg z OWU, nie zawierający zapisu, na który się powoływała, niemożliwym była weryfikacja prawdziwości twierdzeń strony pozwanej, a tym samym bezcelowym było przeprowadzanie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego.

W ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, iż żądanie powoda w części zasługiwało na uwzględnienie. Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. W sprawie nie było przedmiotem sporu, że doszło do zawarcia umowy ubezpieczenia lokalu należącego do powoda położonego w G. przy ul. (...) oraz do zdarzenia losowego, jaki było zalanie w dniu 10 października 2010r. przedmiotowego lokalu. Kluczowa w niniejszej sprawie jest wykładnia zapisów Ogólnych Warunków Umowy stanowiących integralną część umowy ubezpieczenia. Strona pozwana powoływała się na § 6 ust. 1 pkt 5 OWU, zgodnie z którym umową ubezpieczenia nie są objęte budynki, lokale mieszkalne w całości przeznaczone na działalności handlową, usługową, produkcyjną. Wskazać również należy na § 6 ust. 1 pkt 6, na który powoływała się strona pozwana, a zgodnie z którym z umowy ubezpieczenia są wyłączone budynki mieszkalne wraz ze znajdującymi się w nich mieniem, w których jest prowadzona następująca działalność: a) usługowa: warsztaty lakiernicze, stolarskie i tapicerskie b) produkcyjna i handlowa: tworzywa sztuczne i środki chemiczne. Z ustalonego stanu faktycznego wynika, iż w niniejszej sprawie nie znajduje zastosowania żadne ze wskazanych wyłączeń. Przedmiotem umowy było mieszkanie znajdujące się w kamienicy. W samej umowie, jako jej przedmiot został wskazany: „budynek/lokal mieszkalny wraz z elementami stałymi i pomieszczeniami przynależnymi”, zaś miejsce ubezpieczenia określone jako: (...)”. W niniejszej sprawie szkoda wystąpiła nie w budynku mieszkalnym, w lokalu mieszkalnym, spełniającym wymagania określone w ustawie z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali. Wyłączenie odpowiedzialności ubezpieczeniowej określone w § 6 ust. 1 pkt 5 OWU nie znajduje zastosowania, z uwagi na fakt, iż w przedmiotowym lokalu, przed jego uszkodzeniem, zamieszkiwał P. K.. Okoliczność korzystania z przedmiotowego mieszkania w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą pozostaje bez znaczenia dla sprawy. Wyłączenie odpowiedzialności zachodzi bowiem, gdy lokal mieszkalny na działalność gospodarczą przeznaczony jest w całości. Wobec faktycznego zamieszkiwania najemcy w mieszkaniu przy ul. (...), mogło być ono wykorzystywane na działalność gospodarczą co najwyżej w części. Zastosowania w niniejszej sprawie nie znajdzie również § 6 ust. 1 pkt 6 OWU, który odnosi się do budynków mieszkalnych, nie zaś do lokali mieszkalnych. Z wiarygodnej opinii biegłego wynikało, że koszt remontu mieszkania związany z jego zalaniem, wynosi, bez ulepszania jego standardu w porównaniu ze stanem poprzednim, 16 546,56 zł, stąd zasądzono wskazaną kwotę, na podstawie art. 805 § 1 k.c. Sąd ustalając wysokość należnego odszkodowania nie oparł się na opinii przedłożonej przez powoda. Została ona sporządzona na jego zlecenie, a zakres prac ujętych w opinii prowadziłyby do ulepszenia i poprawy standardu mieszkania w porównaniu z jego stanem sprzed zalania. Dlatego roszczenie powoda ponad kwotę 16.546,56 zł. Sąd oddalił jako nieuzasadnione. O ustawowych odsetkach żądanych przez powoda orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 455 k.c. Powód nie wykazał, iż skutecznie wezwał stronę pozwaną do zapłaty. Skierowane do strony pozwanej wezwanie dotyczyło zakończenia procesu likwidacji szkody, a nie zapłaty należności. Za skuteczne wezwanie do zapłaty uznać można więc dopiero doręczenie odpisu pozwu, które nastąpiło w dniu 18 lipca 2012r. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., wzajemnie je znosząc, mając na uwadze, iż powód wygrał proces w 57 %. Ponadto, na podstawie art. 113 ust. 1 i 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych orzeczono o zwrocie kosztów sądowych w postaci wynagrodzenia biegłego, tymczasowo pokrytego z sum budżetowych w kwocie 769,08 zł.

Od powyższego wyroku pozwana wniosła apelację, zaskarżając go w punktach 1,3 i 4. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych polegający na dokonaniu dowolnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, z naruszeniem art.233§1 k.p.c., wobec nieprawidłowego przyjęcia przez Sąd, iż w doszło do zaistnienia zdarzenia ubezpieczeniowego wynikającego z dobrowolnej umowy ubezpieczenia, podczas gdy z akt sprawy jednoznacznie wynika, że brak jest zaistnienia tego zdarzenia; naruszenie norm prawa materialnego tj. art.3531 k.c. w zw. z art.65 k.c. w zw. z art.6 k.c. poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, co skutkowało przyjęciem, że został wypełniony warunek z ogólnych warunków ubezpieczenia warunkujący odpowiedzialność pozwanego, podczas gdy warunki te nie zostały wypełnione oraz poprzez przyjęcie, że powód dopełnił warunków wynikających z OWU, naruszenie art.361 k.c. poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że pozwany jest zobowiązany do odszkodowania

i zasadne jest zasądzenie na rzecz powoda kwoty 16.546,56zł, naruszenie norm prawa procesowego poprzez brak wszechstronnego rozważenia zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a także poprzez brak rozważenia w sposób bezstronny i wszechstronny materiału dowodowego oraz poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, art.227 k.p.c. ,232 k.p.c. oraz 128 k.p.c. poprze pominięcie dowodów mających istotne znaczenie dla sprawy, jak również uznanie, że zaistniał obowiązek doręczenia stronie przeciwnej poszczególnych dokumentów z akt likwidacyjnych. We wnioskach skarżąca wniosła o zmianę wyroku w części zaskarżonej i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych względnie uchylenie zaskarżonego wyroku w punkcie 1,3 i 4 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji oraz zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje wg norm przepisanych

Powód w odpowiedzi na apelację wniosł o oddalenie apelacji pozwanej w całości, wnosząc o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego wg norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, na poparcie swojego stanowiska przedstawiając obszerną argumentację.

### **Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:**

Apelacja pozwanej jest nieuzasadniona, gdyż zaskarżony wyrok należy uznać za trafny. Powołane w apelacji zarzuty dopuszczenia się błędu przez Sąd meriti w ustaleniach faktycznych, naruszenia przepisów prawa procesowego i materialnego należało uznać za chybione.

Sąd Okręgowy podziela i uznaje za swoje zarówno ustalenia faktyczne, jak i prawne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, uznając, iż nie ma potrzeby ich ponownego szczegółowego przytaczania, ponieważ ustalenia te znajdują oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, które to dowody Sąd ten ocenił w granicach zakreślonych przepisem art.233§ 1 k.p.c., wbrew twierdzeniom pozwanej. Sąd Okręgowy uznał, iż Sąd meriti nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów. Wnioski tego Sądu, co do faktów w sposób logiczny wynikają z treści dowodów zgromadzonych w sprawie, a zaoferowanych przez obie strony, równocześnie Sąd poddał ocenie w sposób kompleksowy, bezstronny i wszechstronny cały materiał dowodowy zebrany w niej. Przede wszystkim jednak należy zauważyć, że skarżąca nie postawiła skutecznie zarzutu naruszenia przez Sąd art.233§1 k.p.c., bowiem nie wykazała, iż Sąd Rejonowy uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, tymczasem tylko takie uchybienia mogą być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena Sądu (tak SN w orzeczeniu z 6.11.1998r., IICKN 4/98 nie publ.).

Sąd Okręgowy zgadza się z Sądem meriti, iż miało miejsce zdarzenie ubezpieczeniowe, które rodziło odpowiedzialność po stronie pozwanej jako ubezpieczyciela. Przy czym na wstępie należy podkreślić, iż pozwana w toku procesu nie kwestionowała faktu zaistnienia zdarzenia losowego tj. zalania lokalu powoda w dniu 10 października 2010r. lecz jedynie nie uznawała swojej odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie, powołując się na §6 ust. 1 pkt5 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia umowy łączącej strony, zgodnie z którym umową ubezpieczenia nie są objęte budynki i lokale mieszkalne w całości przeznaczone na działalność handlową, usługową i produkcyjną. Tymczasem trafnie zauważył Sąd Rejonowy, iż przedmiotowy lokal mieszkalny należący do powoda i wynajęty przez niego bratu P. K., został wynajęty temu ostatniemu z przeznaczeniem na cele mieszkalne (zgodnie z §1 umowy najmu z dnia 20.05.2010r. łączącej M. K. z P. K. ). Lokal ten wykorzystywany był przez P. K. na cele mieszkaniowe, także częściowo w celu realizacji faktycznie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Przy czym ustalono, iż przedmiotowy lokal mieszkalny nie był w całości przeznaczony na działalność gospodarczą. Fakt ten także nie wynika z dołączonych do akt, a przedstawionych przez pozwaną zdjęć fotograficznych przedmiotowego mieszkania, notabene zrobionych w kilka miesięcy od momentu zaistnienia zalania tego lokalu.

Zasadnie przyjął Sąd meriti, iż całość zabranego w sprawie materiału dowodowego, w tym także zeznania świadków P. K., D. C. i powoda przeczą temu, aby lokal ten w całości był wykorzystywany na działalność gospodarczą. Sąd Okręgowy także nie znalazł powodów aby zakwestionować przekonujące, logiczne i spójne zeznania w/w osób. W

szczególności trudno uznać, iż świadek D. C., agent pozwanej, zatem osoba związana z ubezpieczycielem zawodowo i materialnie, zeznawał w sposób nieobiektywny i nieprawdziwy. Wbrew twierdzeniom pozwanej świadek ten także nie pozostaje w bliskich, koleżeńskich relacjach z powodem. Równocześnie sam fakt ubezpieczenia przez tego świadka lokalu powoda także nie powoduje, iż zeznania jego można byłoby uznać za niewiarygodne. Wręcz odwrotnie świadka tego należało uznać za osobę najlepiej zorientowaną w treści łączącej strony umowy ubezpieczenia. Także w kontekście całości zebranego w sprawie materiału dowodowego za przekonywujące należało uznać zeznania świadka P. K.. Przy czym sam fakt, iż jest on bratem powoda, zeznań tych nie może dyskredytować, skoro obowiązkiem każdego ze świadków jest zeznawanie zgodnie z prawdą przed Sądem, równocześnie zeznania te korelują i korespondują z pozostałym zebraniem w sprawie materiałem dowodowym.

Zasadnie zatem przyjął Sąd meriti, iż okoliczność korzystania z przedmiotowego lokalu w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą przez brata powoda pozostaje bez znaczenia dla sprawy, bowiem wyłączenie odpowiedzialności po stronie ubezpieczyciela zachodziło wyłącznie wtedy gdy lokal mieszkalny osoby zawierającej ubezpieczenie przeznaczony były w całości na działalność gospodarczą, a fakt taki w niniejszej sprawie nie został przez pozwaną wykazany.

Bez znaczenia także pozostaje fakt nie zameldowania powoda w przedmiotowym lokalu, bowiem lokal ten był wynajmowany przez niego. Równocześnie nigdy też powód zawierając umowę z ubezpieczycielem nie twierdził, iż zamieszkuje w tym lokalu. Z kolei umowa łącząca powoda z ubezpieczycielem nie nakładała na powoda obowiązku zameldowania w niniejszym lokalu, także nie zabraniała mu jego wynajmowania, nadto nie wynikało z niej, iż okoliczność wynajmu stanowi przesłankę do odmowy wypłaty świadczenia. Równocześnie w okolicznościach sprawy ustalono, iż przedmiotowy lokal był wynajmowany na stałe przez powoda w celach mieszkaniowych jego bratu.

Także za bezzasadny należało uznać zarzut niezgłoszenia szkody w odpowiednim terminie i tym samym dopuszczenia się przez powoda rażącego niedbalstwa. Powód bowiem nie zgłosił szkody niezwłocznie po zaistnieniu zdarzenia z uwagi na otrzymanie od najemcy informacji, że sytuacja została przez tegoż opanowana. Wypada zauważyć, iż w tym czasie powód nie mieszkał na terenie (...). Najemca nie podał powodowi rozmiaru szkód, które były jak się później okazało znaczne. Tym samym powód nie wiedział o rozmiarze szkód powstałych w wyniku zalania, także o konieczności zawiadomienia pozwanej. Dopiero w dniu 12 lipca 2012r. powód dokonał oględzin mieszkania i wówczas po stwierdzeniu rozmiaru szkód niezwłocznie dokonał zgłoszenia szkody pozwanej. Zatem zgłoszenie szkody nastąpiło niezwłocznie po dowiedzeniu się przez powoda o rozmiarze zaistniałej szkody.

Podobnie za chybione należało uznać zarzuty dotyczące naruszenia przez Sąd meriti regulacji art.227 k.p.c., ponieważ artykuł ten nie może być przedmiotem naruszenia Sądu, ponieważ nie jest on źródłem obowiązków, ani uprawnień jurysdykcyjnych, lecz określa jedynie wolę ustawodawcy ograniczenia kręgu faktów, które mogą być przedmiotem dowodu w postępowaniu cywilnym (tak SN w orzeczeniu z 9.02.2001r. IIICKN 434/00 nie publ.).

Z kolei odnosząc się do zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art.232 k.p.c. poprzez uniemożliwienie powódce wykonania jej obowiązku procesowego udowodnienia faktów, z których wywodzi skutki prawne, stwierdzić należy, iż zarzut ten jest także chybiony. Obowiązek wykazania dowodów obciąża przede wszystkim strony. Jednocześnie rzeczywistego znaczenia nabierają obecnie reguły rozkładu ciężaru dowodu, wynikające z art.6 k.c. Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa na stronach (art.3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art.227k.p.c.) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (art.6 k.c.)- zob. orzeczenie S.N. z 17 grudnia 1996r., ICKU 45/96 OSNC 1997, nr 6-7, poz.75).

Rację zatem ma Sąd meriti, że to rzeczą pozwanej było udowodnienie stosownymi środkami dowodowymi podnoszonych w toku postępowania przez nią zarzutów. Tymczasem pozwana nie dołączyła do akt sprawy dokumentu podstawowego tj. akt szkodowych, w tym także kompletnej treści Ogólnych Warunków Ubezpieczenia umowy łączącej strony, także dokumentu zatytułowanego „fotografia na całej stornie”. Pozwana mimo zobowiązania jej do przedłożenia powyższych dowodów w formie prawidłowej, zatem poświadczonej za zgodność z oryginałem dokumentu wraz z odpisem dla strony przeciwnej pod rygorem pominięcia tego dowodu, nie uczyniła tego. Tym samym zasadnie

uznał Sąd meriti, iż pozwana nie sprostowała ciężarowi dowodzenia w tym zakresie. Sąd orzekając miał na uwadze całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Przy czym zasadnie Sąd ten pominął dowód z przedstawionej przez pozwaną fotografii, skoro pozwany nie wykonał w tym zakresie zobowiązania Sądu. Także zgodzić się należało z Sądem meriti, iż dokumentacja dowodowa w formie płyty CD, a następnie przedłożenie wydruku z akt szkodowych, w formie niepoświadczonej za zgodność z oryginałem, nie mogła mieć mocy dowodowej.

Zasadnie także oddalił Sąd Rejonowy wniosek pozwanej o dopuszczenie dowodowy z opinii biegłego na okoliczność ustalenia czy pozostawianie zalanego mieszkania przez długi czas po zalaniu, aż do czasu zgłoszenia szkody mogło się przyczynić do powiększenia szkody, bowiem z zasad doświadczenia życiowego wynika, iż pozostawienie zalanego mieszkania na dłuższy czas bez wykonania prac remontowych, musiało doprowadzić do powiększenia szkód. Niemniej istotnym było rozważenie w niniejszej sprawie w jakim stopniu i zakresie brak prac remontowych i wpływ czasu ewentualnie przyczyniły się do zwiększenia szkody, tymczasem wniosek dowody pozwanej w tym kierunku nie zmierzał. Tym samym tak sformułowany wniosek pozwanej zasadnie Sąd meriti oddalił. Także z uwagi na przedłożenie przez pozwaną jedynie wyciągu z OWU, nie zawierającego regulacji §32 OWU ubezpieczyciela, zasadnie oddalił Sąd meriti wniosek dowodowy pozwanej o sporządzenie przez biegłego opinii uzupełniającej celem wyliczenia ponownego przez biegłego wysokości szkody, z uwzględnieniem przy wyliczaniu wysokości odszkodowania przez ubezpieczyciela stopnia zużycia technicznego, według zawartego w OWU przelicznika.

Zasadnie Sąd Rejonowy ustalając wysokość należnego powodowi odszkodowania oparł się na prawidłowej, fachowej i rzetelnej opinii biegłego sądowego Z. S.. Skoro z wiarygodnej i skutecznie nie zakwestionowanej przez strony opinii tego biegłego wynikało, iż koszt remontu mieszkania powoda związany z jego zalaniem, wynosi bez ulepszania jego standardu w porównaniu ze stanem poprzednim 16.546,56zł, to zasadnie Sąd powyższą kwotę zasądził od pozwanej na rzecz powoda, równocześnie w pozostałym zakresie oddalając żądanie powoda. Tym samym za chybiony należało uznać zarzut naruszenia art.361 k.c. poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, bowiem trafnie Sąd meriti przyjął, że pozwana jest zobowiązana do odszkodowania i zasadne jest zasądzenie od niej na rzecz powoda kwoty 16.546,56zł.

Również za bezzasadny należało uznać zarzut naruszenia przez Sąd prawa materialnego tj. art.3531 k.c. w zw. z art.65 k.c. w zw. z art.6 k.c. poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, bowiem został wypełniony warunek z ogólnych warunków ubezpieczenia warunkujący odpowiedzialność pozwanej, nadto powód dopełnił warunków wynikających z łączącej strony umowy.

Ponadto zarzuty podniesione w apelacji mają w ocenie Sądu Okręgowego przede wszystkim charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwej oceny i ustaleń Sądu pierwszej instancji, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia i argumentacji Sądu Rejonowego.

Konkludując, zaskarżony wyrok odpowiada prawu, a zarzuty pozwanej nie zasługiwały na uwzględnienie.

***Z tych względów, na podstawie art. 385 k.p.c., apelację pozwanej oddalono, jako bezzasadną. O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z art.108 §1 k.p.c. oraz § 2.1 i 2, §6.5 i §13.1.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ( Dz. U. Nr.163, poz. 1348 z póź. zm.).***